

Марынка была вельмі добрай дзяўчынкай. Яна дапамагала ўсім у класе. Але аднойчы аднакласнікі пачалі заўважаць, што Марына стала вельмі незадаволенай і злоснай. “Што ж здарылася з Марынкай?” – дзівіліся дзеці. Аднойчы настаўніца Галіна Мікалаеўна расказала дзецям мудрую казку, і дзеці ўсё зразумелі. Яны дапамаглі Марынцы адпусціць звярка, якога яна спрабавала прыручыць. А цяпер уважліва прачытайце казку, якую прачытала Галіна Мікалаеўна сваім вучням.

Крыўда - гэта такія маленькія звярок. З выгляду ён зусім бяскрыўдны. І калі з ім правільна абыходзіцца, то шкоды ён не прынясе. Крыўда, калі не спрабаваць яе прыручыць, жыве на волі і нікога не чапае. Але ўсе спробы завалодаць Крыўдай, зрабіць яе сваёй канчаюцца заўсёды жаласна.

Гэты звярок вельмі маленькі і спрытны. Ён можа выпадкова трапіць у цела любога чалавека. Чалавек адразу адчуе гэта. Яму становіцца крыўдна. Гэта звярок крычыць чалавеку: “Я неспадзявана трапіў да цябе! Выпусці мяне, калі ласка! Мне тут цяжка! Я хачу бегчы на волю!” † Людзі даўно навучыліся разумець мову гэтага маленькага звярка і ведаюць, што лепш адразу адпусціць Крыўду. Але ёсць і такія, якія не жадаюць гэта рабіць. Яны адразу называюць яе сваёю і ходзяць з ёй ўсюды. Увесь час думаюць пра яе, клапоцяцца... А ёй усё роўна не падабаецца ў чалавека. Яна шукае выйсця, але сама ніколі не знойдзе шлях на волю... Такіх вельмі няўрымслівых звяроў. Ды і чалавек недальнабачны... Сціснуўся ўвесь і не выпускае сваю крыўду... Утойвае яе ў сабе... А звярок галодны, есці яму хочацца... Вось і пачынае ён паволі есці чалавека знутры... І чалавек адчувае гэта. То там забаліць, то тут... Але не выпускае чалавек з сябе крыўду... Таму што прывычаўся да яе... Ды і яна прывыкае да свайго гаспадара. Ёсць, расце, становіцца вялікай і перастае рухацца... Знаходзіць усярэдзіне чалавека штосьці смачнае, смоча і грызе... Так і кажуць: “Крыўда грызе”. І ўрэшце Крыўда становіцца часткай чалавека... Слабее чалавек, хварэць пачынае, а звер усярэдзіне ўсё таўсцее...

І не здагадваецца чалавек, што трэба ўзяць і адпусціць Крыўду! Хай сабе жыве без турбот! Ёй лепш без чалавека і чалавеку лягчэй жывецца без яе.

Крыўда - гэта такія маленькія звярок... Адпусці яе, хай сабе бяжыць!